

зачува гласа на своятъ синъ, става, запалва фенерчето, окачва го на пояса си и излиза да го посрѣщне. Тя се изправя на двора и пакъ почва да върти въртеното. Петърчо я приближава, изправя се и той прѣдъ нея съ пръчица въ дѣсната ржка, погледва я въ очитѣ и съ пò-нискъ гласъ ѝ повтаря: „Мамо, моля ти се, дай ми нѣщичко за ядене — много съмъ гладенъ!“

— Нищо не ща да ти дамъ, синко, отвърна майка му. Тази вечеръ ще си легнешъ гладенъ, защото ти не дойде днесъ съ мене да ми помагашъ въ работата.

— Утрѣ ще дойда, майчице! Обѣщавамъ ти се — отъ сега нататкъ много ще те слушамъ!

— Да, ти всѣкой пжтъ ми се обѣщавашъ, но до сега нито единъ пжтъ не си ме послушвалъ. Дотѣгнало ми е вече, гдѣто ти всѣка сутринъ ставашъ толкова късно и не ме чувашъ, когато те съвѣтвамъ за това. Да, Петре, ти никога не ме слушашъ, ти нищо не работишъ, затова и всички те наричатъ лѣнивиятъ Петъръ. Срамъ ме е вече да гледамъ хората Азъ не искамъ да имамъ такъвъ синъ.

— Петърчо се много засрами. Той наведе главата си на долу, тури пръчицата отзадъ си и тихичко проговори:

— Прости ме, майчице, азъ съмъ виноватъ. Нѣма вече да те наскърбявамъ. Всѣкой пжтъ ще те слушамъ: ще ставамъ сутринъ рано и нивга нѣма да се отдѣлямъ отъ тебъ . . . Прости ме, моля ти се!

Майка му се смили. Тя го прости и му даде да яде. Слѣдъ малко Петърчо заспа.

И наистина Петърчо изпълни обѣщанието